

δη ἔφερον ἐσθῆτα κατὰ παρισινὸν συρμόν : πάντοτε ἐθεώρει το ἐπίσυρμα τοῦ ἐνδύματός της, ἴσως βεβαιωθῆ ἂν ἤρχετο κατόπιν της, καὶ ἐτακτοποίει ἀδιακόπως τὴν ἀνθοδέσμη ἐπὶ τῶν ὤμων της. ἵνα μὴ κατολισθήσῃ μὲλις ἐτόλμα νὰ προβάλλῃ τὰ ἄκρα τῶν πεδῖλων ἐκ τῶν πτυχῶν της ἐσθῆτος, τὸ δὲ ριπίδιον μετεχειρίζετο μόνον ὅπως καλύψῃ τὸ καταστῖλδον ἡμίγυμνον στῆθός της. Ὅσάκις δὲ ἀνὴρ τις ἀπέτεινε πρὸς αὐτὴν τὸν λόγον, ἤρχετο εἰς ἀμηχανίαν, ἀπῆντα γαλλιστί. καὶ μάλιστα μετὰ τονισμοῦ, προδίδοντας αἴφνης, ὅτι καταγίνετο περὶ τὰ πρῶτα θέματα, συνεστελέετο δὲ ὁσάκις τῇ ἀπηύθυνον φιλοφρονήματα. καὶ ἔντρομος ἐσκόπει περὶ ἑαυτὴν ὡσεὶ ἐξήτει τὸν σύζυγόν της, ὅπως προσέβη εἰς ὑπεράσπισίν της.

Ἄλλ' οὐ φροντίς Ἰποκλείδῃ ! Ἐκεῖνος κατέφυγεν εἰς τὸ κυλικεῖον καὶ ἀπήγγειλε διατριβὴν εὐφραδестаτήν περὶ σπουδαίου θέματος, ἂν δηλαδὴ τὸ τέιον εἶνε νοστιμώτερον ὅταν ἐγγύνωμεν κ ο ν : ἂ κ ἤ ρ ο ὐ μ ι :

Ἡ Ἄννα Ἰελενόδου εἶχαν ἐξάδελφον τὸν Θεόδωρον Ἰδάνοιτις, λογαχὸν τῶν αυτοκρατορικῶν ὑποζυγίων. Πρὸς χαρακτηρισμὸν τοῦ χρησιμευσάτω ἢ ἀκλόουθας ἀστειολογία :

— Καυμένη Θεόδωρε !— τῷ εἶπε σύντροφός τις— δέμα ἔτη ὑπηρετεῖς ἤδη, καὶ δὲν φέρεις εἰσέτι πρᾶτσημον.

— Ἐγὼ δὲν φέρω φέρουσιν ὅμως οἱ σύζυγοι ἐκείνων τῶν γυναικῶν μεθ' ὧν χορεύω.

Ὁ Θεόδωρος Ἰδάνοιτις παρεκάλεισε κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπερίδα τὴν Κατίγκαν νὰ χορεύῃ μετ' αὐτοῦ στρόβιλον.

Ἡ δὲ Κατίγκα ἐρυθριῶσα ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἤθεύρει νὰ χορεύσῃ στρόβιλον μόνον τὸν σ ο γ κ α θ ι : σ τ ὲ ν τὸν καταφέρει.

Ὁ Θεόδωρος Ἰδάνοιτις τῇ προσέφερε τότε τὰς ὑπηρεσίας του, ὅπως τὴν διδάξῃ τὸν στρόβιλον, τῇ εἶπε νὰ στηριχθῆ μόνον ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ νὰ ἐπισύρῃ ἀνέτως τὸν ἕνα πόδα κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Αἴφνης σύντροφός τις τοῦ Προκόπιου ὄρμη εἰς τὸ κυλικεῖον ἀγγέλων :

— Τρέξ' ἀδελφε Προκόπιε ! ἴσα ἴσα τώρα κατὰ τὸν στρόβιλον ἔπασεν ἡ σύζυγός σου μετὰ τοῦ Θεοδώρου Ἰδάνοιτις.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Προκόπιος ἐκράτει εἰς τὰ χεῖλη του ποτήριον καμπανίτου ἐκκενωθέντος κατὰ τὸ ἦμισυ.

Ἐπασεν ; Ὅχι ἐγερθῆ πάλιν.

Καὶ ἐξεκένωσε τὸ ποτήριον μέχρι πυθμένος.

Ὁ ἀδάμας ἤρξατο ἤδη ν' ἀποκαθίσταται ἔτη μάλλον τετορνευμένος.

..

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀπέβηκε βαθμηδὸν τὴν φυσικὴν δειλίαν καὶ κατήτησεν εἰς ἐκεῖνο τὸ στάδιον, καθ' ὃ ἡ παι-

δικὴ σκιότης ὑποκρίνεται τὴν ἀβροτάτην ἐρωτοτροπίαν. Ἐχαιρεν ἤδη ἐπισκεπτομένη τοὺς χορούς.

Ἡ δὲ σύζυγος κατέστησε τὴν μετρηρόφωσιν ταύτην τῆς γυναικὸς του ἔτι μᾶλλον ἐπισθητήν, διότι ὁσάκις μετέβηκεν ὁμοῦ εἰς τὸν χορὸν, ἔμεινε ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ χοροῦ δὲν ἐξήτει πλέον τὰς ἡδονὰς τοῦ κυλικεῖου ἀλλ' ἀπεσύρετο εἰς τὴν σκιάν π ο θ ο κ ἄ ρ ο υ τ ι ν ὸς, καὶ ἐκεῖθεν ἐθεᾶτο τὸν κόσμον, ἰχνογραφῶν ἅμα διὰ τοῦ πτεροιστηροῦς του ἐπὶ τοῦ στιλπνοῦ δαπέδου κεφαλαῖα γράμματα.

— Ἰδὲ, ἰδὲ -- εἶπεν ἡ Ἄννα Ἰελενόδου τῷ ἐξαδέλφῳ της-- πόσον περιλίπος κᾶθηται ἐκεῖ πέρα ὁ καυμένος Προκόπιος Ἀλαξείδιτις. Ἴσως ζήλοτυπαί :

— Ἀρεῦκτως.

— Ἐναντίον σου, ἴσως ;

— Οὐχί ἐναντίον μου, ἀλλ' ἐναντίον σου.

— Πῶς ! ἐναντίον μου :

— Ἐλα δά !— Ἡξεύρεις πρὸ πολλοῦ ἤδη ὅτι συνέλαβεν ἔρωτα πρὸς σέ.

— Μαικία προσδοκί ! Ἐχει σύζυγον.

— Ὁ φίλος μου Προκόπιος Ἀλαξείδιτις παίζει μεθ' ὄλωσ ἀνοικτῶν χαρτίων. Ἐπιθυμεῖ νὰ χάσῃ. Ἐφεραν ἐνταῦθα εἰς τὴν νέαν Βαβυλῶνα τὴν ἀγροτικὴν του ἄθω ὁ τ η τ α ἐπὶ τῇ βεβίχῃ ἐλπίδι, ὅτι θὰ τὴν ἀπομακρύνωσιν ἀπ' αὐτοῦ διὰ δειλεχυμάτων, καὶ τότε θὰ δυνηθῆ νὰ τὴν διαξευχθῆ.

— Ἦπως δύνασαι νὰ σκεφθῆς τοιοῦτό τι ; ἀπαγε !

— Ἄ ! ἄ ! — καὶ σὺ δὲν εἶσαι δά πραρακίτω !

Τρέρεις φλογερώτατον ἔρωτα ὑπὲρ τοῦ Προκόπιου. — Ὅχι ἐπεθύμουν ν' ἀποσοδήσω πάντα τὰ ἐμπόδια ἐκ τῆς ὁδοῦ τῶν ἀμοιβῶν πόνθων σας.

— Σκέφθητι ὄλιγον ! Γνωρίζω τὴν Κατίγκαν Δαριγιάδου, εἶνα ἀπρόσιτον, πιστὸν πλάσμα !

(Ἐκ τοῦ Οὐγγρικοῦ. Μεταφρ. Γ. Πάλλου)

(Ἐπειτα τὸ τέλος)*

Ἡ ΟΞΥΘΥΜΙΑ ΚΑΙ Ὁ ΑΥΛΟΚΟΛΛΞ

Ἡ ἀπερισκεψία εἶναι θυγάτηρ τῆς ὀξυθυμίας, τῆς δ' ἀπερισκεψίας, συμφοραὶ ἀνήκουστοι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, αἵτινες ἐγείρουσιν ἐν ἡμῖν ἀτελευτήτους καὶ ὀδυνηρὰς τύψεις τοῦ συνειδότος καὶ ὀρυσσοῦσιν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ πληγὰς, ἃς πολλάκις ὁ ἄνθρωπος φέρει χαινούσας μέχρι τοῦ τάφου αὐτοῦ.

Ὁ κατὰ τὴν ἐνάτην ἑκατονταετηρίδα αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Βασίλειος ὁ Μακεδὼν συνήθιζε νὰ ἐξέρχεται εἰς κυνήγιον, ἀκολουθούμενος πάντοτε ὑπ' αὐλικῶν ἀόπλων. Ἡ συνήθεια αὕτη εἶχε καθιερωθῆ διὰ νόμου πρὸς πρόληψιν ἐνδεχομένης κατὰ τοῦ βασιλέως ἐπιβουλῆς.

Ὁ βασιλεὺς οὗτος ἦτο ἀνδρείος, ἀλλ' ἦτο ὡσαύτως καὶ λίαν δξήθυμος. Ἦτο ἄλλος Ἀλέξανδρος κατὰ τὸ παράφορον καὶ εὐφλεκτον τοῦ ἥθους. Καὶ οἱ λοιοῦτοι χαρακτηῖρες ἐνδίδουσι εὐκόλως εἰς τὴν κολακειάν καὶ τὰς ἐπιβουλάς· εἰσὶ μάταιοι, ἀλλὰ καὶ γεννητοὶ.

Ὁ υἱὸς τοῦ Λέων ἦτο νέος τόσῳ ἀγαθὸς ὅσῳ καὶ ἀνδρείος. Ἦτο ἄγγελος καὶ Ἄρης. Χαρακτήρ τοιοῦτος οὐδεμίαν δίδει προσοχὴν εἰς τὰ χαμαίζηλα. Ἦγάπη τὴν πατρίδα καὶ τὸν πατέρα του, ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ ὑπὲρ αὐτῶν τὴν ζωὴν του; ἦτο ἐνθουσιώδης, ἔρρεπε πρὸς τὸ μυστηριώδες ἄγνωστον, ἔπερ κινεῖ τῶν εὐγενῶν νέων τοὺς ρεμβασμούς. Τοιοῦτος ὢν, ἐγνώριζε μόνον τὰς αἰθερίους ἐκείνας καὶ ἀμυώδεις χώρας ἐν αἷς διατρίβει ἡ νεότης, μόνον τὸν οὐρανόν, τὸ ἄπειρον καὶ ἐπομένως ἠγνῶσι τὰς μυσσὰς τοῦ κόσμου τούτου δολοπλοκίας, ἠγνῶσι τὸν κόσμον.

Ἡ ἱστορία δυσφημεῖ τοὺς πλείστους τῶν κατὰ καιροὺς αὐλικῶν. Καὶ αὐτὸς ὁ Σενέκας, ὁ διδάσκαλος τοῦ Νέρωνος, δὲν ἦτο, φαίνεται, ἀπηλλαγμένος τῆς ψυχικῆς σκολιότητος, ἣτις χαρακτηρίζει τοὺς αὐλικούς. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ ὑπάτος τῶν φιλοσόφων καὶ διδάσκαλος τοῦ μεγίστου τῶν πορθητῶν, ἦτο φιλάργυρος καὶ κόλαξ, ἐὰν πρέπει νὰ πιστεῦσωμεν τῷ Λουκιανῷ τῆς δυσφημίας ταύτης ἄξιος ἦτο εἰς τῶν αὐλικῶν τοῦ Βασιλείου. Καταχρώμενος οὗτος τῇ ἀγαθότητι τοῦ Λέοντος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Βασιλείου, εἶπεν αὐτῷ μιᾶ τῶν ἡμερῶν, καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς προὔτιθετο νὰ ἐξέλθῃ εἰς κυνήγιον, ὅτι ἐπιβουλή ἐβουσσοδομεῖτο κατὰ τοῦ πατρός του καὶ ὅτι ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ αὐτὸν ἐνόπλιος πρὸς σωτηριαν καὶ ὑπεράσπισιν τῆς κατὰ τοῦ πατρός του ἐπιθέσεως.

Ὁ ἀγαθὸς Λέων δούε πίστιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ αὐλοκόλακος, δια τὴν πρὸς τὸν πατέρα του τεκταινομένην ἐπιβουλήν, ἔκρυψεν εἰς τὴν ὀσφύν του μάχαιραν καὶ πιστόλιον καὶ ἠκολούθησε τὸν πατέρα του εἰς τὸ κυνήγιον. Ἄλλ' ὁ ἐπίβουλος αὐλικὸς, πλησιάσας καθ' ὁδὸν τῷ Αυτοκράτορι, φυλάχθητι, τῷ εἶπεν, ὁ υἱὸς σας Λέων ἔχει σκοπὸν νὰ σὲ φονεύσῃ, διὰ τοῦτο καὶ φέρει ἐν τῇ ζώνῃ του μάχαιραν καὶ πιστόλιον κεκρυμμένα ἐναντίον τῆς διαταγῆς σας.

Ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τῇ ἀνακαλύψει ταύτῃ ἐμάνη, ἀλλὰ ποῖν ἢ προεῖ εἰς βίαιόν τι μέτρον ἠρένησεν ἐπὶ τοῦ εἰλικρινοῦς τὴν καρδίαν υἱοῦ του καὶ εὐρῶν τὴν μάχαιραν καὶ τὸ πιστόλιον κατελήφθη ὑπὸ φοβερᾶς λύσεως καὶ χωρὶς νὰ προεῖ εἰς τὰς περαιτέρω ἐρεῦνας, διέταξε τὴν φυλάκισιν τοῦ Λέοντος καὶ τὴν ἄρσιν ἐκ τῶν ἀνακτόρων παντός πράγματός ἀναμνησκόντος τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ. Ἴδου τὸ κακόν! Διατί δὲν ἠρέυνα ἐπὶ μάλλον; Διατί ἔδιδε τοσαύτην πίστιν εἰς μοχθηρὸν αὐλικόν, εἰς αἰσχρὸν κόλακα, παρορῶν τὸ υἱκὸν φίλτρον;

Ὁ Λέων ἐσήπετο ἐν ταῖς φυλακαῖς κλιθίων καὶ ὀδυρόμενος διὰ τὴν ἐπιπολαιότητα τοῦ πατρός του. Κατὰ τὰς ἐορτὰς ὅμως τῶν Χριστουγέννων ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχε παραθέσει τραπέζαν εἰς τοὺς Αὐλι-

κοὺς τοῦ ἐν ταῖς ἀνακτόροις. Τὸ συμπόσιον εἶχε τὸ πένθιμον. Αἱ καρδίαι τῶν συνδαιτημένων ἐκρατῶντο κεκλεισμένοι, δὲν εἶχον τὸ θάρρος νὰ δώσωσι ἐλευθέραν εἴσοδον εἰς τὴν εὐθυμίαν. Τούτου αἰτία ἦτο ἡ μαύρη τοῦ Λέοντος τύχη.

Ἀφῆνης φωνή τις τραυλὴ καὶ ὑπόβραχχος ἔκραξε: «Λέων ἀγαπητέ, Λέων.» Στρέφονται πάντες καὶ βλέπουσι παπαγάλιον τινα ἔτοιμον νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν αὐτὴν ἀναφώνησιν.

Τοῦτο κινεῖ τῶν συνδαιτημένων τὴν λύπην καὶ τὸν οἶκτον καὶ πείθουσι τὴν ἀθυμοῦντα βασιλέα νὰ δώσῃ δικαίωμα ἀπολογίας εἰς τὸν ἀδίκως φυλακίζομενον υἱὸν τοῦ Λέοντα.

Ὁ Λέων ἐξαχθεὶς τῶν φυλακῶν καὶ ἀπολογηθεὶς ἀπέδειξε τὴν ἀθωότητά του καὶ τὴν ἐπιβουλήν τοῦ κακοβούλου αὐλικοῦ, ὅστις ἤθελε μὲν τιμωρηθῆ θανάτῳ ὑπὸ τοῦ ἀγανακτοῦντος βασιλέως, ἀλλ' ἵνα μὴ μισανθῶσιν αἱ ἡμέραι ἡμέραι τῶν Χριστουγέννων ἀπεστάλη μόνον εἰς ἐξορίαν.

I. N. Βολικός.

ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΙΑΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΦΡΟΥΡΟΣ!

Ὅτε ἤκουσα ὅτι συγκατελεγμένη εἰς τοὺς φρουροὺς τοῦ ποταμοῦ, ἐπέταξα ἀπὸ τὴν χαρὰν μου! Ἦτο ἡ πρώτη μάχμος ὑπηρεσία, ἣτις μοι ἀνετέθη ἀπὸ τῆς ἐν τῷ στρατῷ κατατάξεώς μου. Τοσαύτη δὲ ἦτο ἡ εὐχαριστήσις μου ἐκ τούτου, ὥστε ἔσπευσα νὰ εὐχαριστήσω ἐκ βάρους καρδίας τὸν ἐπιλοχίαν μου, ὅστις κῦδῶκε μετὰ εἰκοσαήμερον καὶ πλέον ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίαν μου νὰ μοὶ ἀναθέσῃ τοιοῦτο καθήκον. Ἴτωσ θὰ μ' ἐξελάβανέ τις ὡς φρενοβλαβῆ, ἐὰν ἐγνώριζε τί συνέβαινε ἐν ἐμοὶ καθ' ἣν ἤκουσά τὸ ὄνομά μου προφερόμενον μετὰ τῶν φρουρῶν, καθόσον ἡ ὑπηρεσία αὕτη εἶναι κοπιωδεστάτη καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ χειμῶνος, ὅτε ἡ βροχὴ, ὁ πάγος, ἡ χιών καὶ ὁ βορρᾶς εἰσὶν ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει. Ὁ ἐπιλοχίας μου νομίσας τὰς εὐχαριστίας μου εἰρωνικᾶς, ἔσπευσε νὰ δικαιολογηθῆ ὅτι ἀρκετὸν καιρὸν μὲ προσφύλαξεν ἐκ τῶν νυκτερινῶν ὑπηρεσιῶν ἀλλ' ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον τοῦτο ἔνεκα τῆς ἐπιμονῆς τοῦ κ. λοχαγοῦ, ὅστις ἠγνῶσι ὅπως ἡ ὑπηρεσία ἐσωτερικὴ τε καὶ ἐξωτερικὴ διανεμηται ἐξ ἴσου μετὰ τῶν ὄλων τῶν ἀνδρῶν τοῦ λόχου, πρὸς ἀποφυγὴν μεμφιμοιριῶν μετὰ τῶν αὐτῶν. Ἐγὼ ὅμως τῷ ἔδωκα νὰ ἐνοήσῃ ὅτι δὲν ἤστειευόμην καὶ ὅτι εἰλικρινῶς ἐπεθύμουν νὰ μετέχω διηνεκῶς πασῶν τῶν μαχίμων ὑπηρεσιῶν. Ἐκεῖνος δὲ, θελήσας νὰ προσποιηθῆ ὅτι μ' ἐπίστευεν εἰς ὅσα τῷ ἔλεγον, μοὶ εἶπε:

— Πολὺ καλὰ, εὐχαρίστως. . . .

Τὴν ἐπαύριον περὶ ὄραν 10ην π. μ. μετὰ ἐξήκοντα συστρατιωτῶν μου, ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἐνός